

בחוצות העיר

חדש לחלוטין.
בהתאם לפתגם שמוטב למוחמד לגשת אל ההר,
במקום להכות שההר יגש למוחמד, פתחו מארגני ההפגנה
(שכינו את עצמם ועד הנוער למחוזות בסירור הדתי) ב'
מבצע במקום שם מרוכז הנוער בשבת בבוקר: שפת
ימה של תל-אביב.

בשעה 11 בדיוק הופיע על הדשא של ככר לונדון,
מול קפה פינג'ן, נייד רמקול חוק, ולידו השלט של השייך
המחוקק. ירוחם כהן, ימי שהיה שליטו של האלוף יגאל
אלון ואחת הדמויות המרכזיות בפעולות הערביות של
הפלמ"ח, קרא לקהל האלפים להתקרב. אותם שנענו לק'
ריאה זו שמעו כמה הרצאות קצרות בסגנון שטרם שמ'
עו דוגמתו זה ארבע שנים.

"חברים! לא שפכנו את דמנו בשדות הקרב כדי
להקים בארצנו את מדינת פינקסטאן!" קרא הדובר הצ'
עיר, שהמנג'ל המסורתית של המתרחצים היתה תלויה
על צוארו. "אנו הקמנו את המדינה הזאת בדמנו, ואנו
נקבע את חוקיה! לא ניתן לכנופיה של פקידונים מחממי
כסאות לשחק בנו כמו בגילים! חברינו לא ישבו ב'
לטרון וברפית, באריטריה ובעכו כדי להקים מדינה
שהיא בית-סוהר אחד גדול!"

"אנס מקבל 14 שנות מאסר בעד מעשה אונס אחד!"
קרא דובר שני, "אתכם אונסים מדי יום ביומו! מה אתם
שותקים?"

מלחמת שיחרור שנייה!

כשגדל הקהל יצא הרמקול לדרכו, נישא על גבם
של ארבעה בחורים אתלטיים, כשהדוברים נואמים תוך
כדי הליכה ונעצרים כל כמה מאות מטרים. בצורה זו
שמעו את הדברים כעשרת אלפים צעירים בשפת-הים.
כשהתקרבה ההפגנה למוגדבי התהדקה סביבה טבעת
של מכונות משרה שחיכו כנראה להוראות אלחוטיות.
ועל מדרגות הקולנוע נמשכו הנאומים, כשנושאי הרמ'
קול מתחלפים מדי פעם, "אנו מזהירים את הממשלה —
סבלנות הנוער העברי פוקעת! במלחמת שיחרור אחת
בשנו את המדינה. אם יש צורך, נצא למלחמת שיחרור שנייה
כדי לשנות את פרצופה!" כשנסתיימו הדברים פורק
הרמקול לחלקיו ונעלם במהירות, עוד לפני שהמשרה
קיבלה הוראה טופית אם להחריס אותו ואם לאו.

המיבצע כולו לא הצטיין בריבוי משתתפיו, או
בהכנה אירגונית. לא עמדה מאחוריו מפלגה המסוגלת
לגייס מראש אלפי חברים. אולם דווקא בכך היה כוחה:
היתה זאת הפעם הראשונה בארבע שנים שהנוער יצא
באמת לפעולה ספונטאנית ועצמאית לחלוטין. מי שמע
את דברי ההפגנה לא יכול היה לפקפק באופיה: היו אלה
האנשים והיה זה הסגנון של ימי כובע-הגרב.

המפלגות המקצועיות הרגישו מיד בסכנה. הגבתם
היתה הגיונית. כל עיתוני המפלגות משני עברי המית'
רסים, עשו יד אחת להמעיט את דמות ההפגנה, אף כי
לא יכלו להתעלם ממנה. הבוקר מסר את הידיעה הכוזבת
שהרמקול שידר מעל גבי גיפ גיפ ונאם נגד הכנוענים, חרות
התעב על מלבושי הדוברים, ואילו דבר המציא הפגנה
דמיונית בככר דיזנגוף כדי ללעוג לה. מעריב שפיתח
לאחרונה מסע אנטי-כנועני הדביק לה את תו הכנועניות.

עסקים כרגיל

אחרי הצהרים חזרו העניינים למסלולם המקובל.
רשות הדיבור עברה למפלגות, אשר כל אחת מהן קיש'
רה את ענייני הדלק לסיסמות מפלגתה וסיעתה בכנסת.
לא היה עוד חשש להתקוממות הנוער.

ההפגנה הגדולה ביותר הוכנה עליידי מפ"ם הרעיון
היה להציע ברשא חמורים וגמלים, אולם הקיבוצים לא
העמידו לרשות ההפגנה את בהמותיהם, מחשש פן תוח'
רמנה, וחמימשל הצבאי מנע בהצלחה הסתננות של בהמות
מן המשולש.

כשהחל דובר מפ"ם בשידור ברמקול, מגזוזטרת
מועדון המפלגה ברחוב ברנר, הקשיבו לדבריו כ-5000
איש. ואז קרה דבר סנסאציוני. לפתע צצו בהמון מכר'
גית רמקול וכמה זוגות נושאי סיסמות. היו אלה אנשי
מק"י. חברת הכנסת אסתר וילנסקה ניצלה הפסקת גופש
קצרה של דובר מפ"ם, פתחה בנאום משלה. הקהל הגדול
שכח את מפ"ם ואת הפגנתה, התלכד סביב למכונה של
מק"י. כשיצאה ההפגנה היתה קומוניסטית טהורה, כש'
בראשה צועדים שני חמורים רתומים לעגלה (ראה שער)
והשיא שלה סיסמה שאמרה: במקום להוציא את כספנו
על בסיסים אטומיים אמריקאים, ספקו תחבורה להמונים!
הקהל שלא הצטרף להפגנה הקומוניסטית נשאר ב'
אפס מעשה מתחת לרמקול המפ"מי, שהוסיף לשרר נאום
מפלגתי. אף כי על הקריאה להפגנה הופיעה חתימה של
"ועד ציבורי", לא שותף בה איש מלבד אנשי המפלגה.
הסיים הקומי סופק לעניין בצורה משעשעת. אחר
שהקומוניסטים השתלטו על התהלכה (וסיסמות מפ"ם
הוצאו מתוכה ונגנזו), נעל חגי כץ, איש מפ"ם, את ה'
אספה בשירת התקוה. אולם אחרי ששר את השורה ה'
ראשונה לתוך הרמקול נוכח לרוב אימתו לדעת שהקהל
הגדול לא הצטרף לשירה נשאר עומד בדומיה, אך הוא
לא היה יכול להפסיק את השיר באמצע. כך האומלל,
שיאנו זמר לפי מקצועו, נאלץ לשיר את השיר סולו,
לפני קהל של כמה אלפים.

התקפה דתית:

בפעם הראשונה ב'
דור זה יצאו הדתיים
להתקפה כדי למנוע
בכוח הזרוע את
זכות הדיבור ממת'
נגדיהם. כשכינו מר'
כו העברים הצעירים
(הכנוענים) "אסיפת'
מחאה גדולה באולם
תיאטרון מגרבי, תל
אביב, נאו מלבד
חמש מאות סקרנים
גם כשלוש מאות
צעירים דתיים חוב'
שי כיפות (מימ"ג),
ברובם חברי ארגון
הנוער הדתי בני'
עקיבא שפוצצו את
האסיפה. נושאל:
שלושת הדוברים ה'
כנועניים: המורה
עוזי אורנן (עומד),
בועז עברון והמשר'
רר אהרון אמיר. הא'
טיפה נפסקה באמצע.

ההפגנה שנבלעה: חמשת אלפים איש הצטרפו בכניסה
לרחוב ברנר כדי להאזין לדברי מפ"ם, ששודרו מגזוזטרת מועדון
המפלגה. אותה שעה התדדרה ברחוב תהלכות הסיסמות שהוכנו
ע"י מפ"ם כדי לשים את הדתיים לצחוק (למעלה). אולם גורלה
של ההפגנה היה בלתי-יצפוי מראש: חברת הכנסת הקומוניסטית
אסתר וילנסקה, שקראה לאסיפה נפרדת, הופיעה לפתע במכונית
רמקול בין קהל מאזיני מפ"ם, רתמה אותו להפגנה קומוניסטית.
חברי מפ"ם פרשו מן התהלכה, שלבשה אופי מפלגתי מובהק.
ההפגנה נשאה טיסמות קומוניסטיות נגד המלחמה ונגד בסיסים
אטומיים בישראל. השתתפו בה כמה מאות מפגינים מאורגנים.

הרמקול הנייד: העמדת הרמקול על שכם המפגינים איפשרה
ניידות בלתי-רגילה בהפגנת הנוער של הבוקר: קולו הגיע אל
המתרחצים במים, צופף את לובשי בגדייהם מתחת לפלגיה התי".

